

SPLETANJA

zgodbe iz vseh vetrov

ZGODBINA

Nina Arnuš & Anka Pintar

Zgodovina vsake skupnosti je hkrati tudi zgodovina migracij. Že od nekdaj se ljudje selimo iz različnih razlogov, morda je vsem skupno to, da si iščemo boljši svet. Ko se nekam preselimo, ljudje iz različnih kulturnih preteklosti različno sobivamo. Kako sobivamo, je seveda odvisno od vseh – tako od ljudi, ki v kraju živijo že generacije, kot od ljudi, ki so ravno prispeli. Pomembno je, da se drug od drugega učimo, da si dovolimo drug drugemu nastavljeni ogledalo, in da se skupaj trudimo vzpostavljati prepleteno skupnost.

Zelo vesele smo, da smo v širokem sodelovanju ljudi na Zavodu Tri uspele izdati zloženko z drobnimi, a pomembnimi zgodbami. Vsi namreč delimo zgodbe, ki nas povezujejo: o družinah, o pogrešanju, o učenju novih stvari, izgubljenih in novih prijateljstvih.

Avtorice in avtorji prihajajo iz Bosne in Hercegovine, Severne Makedonije, Srbije, Ukrajine, Rusije, s Kosova, iz Wisconsina in Slovenije.

Ženskam z vseh vetrov, ki so z nami delile svojo osebno zgodbo, se zahvaljujemo za sodelovanje. Hvala učenkam in učencem, še posebej pa njihovim učiteljicam in svetovalnim delavkam z OŠ Škofja Loka – Mesto in OŠ Cvetka Golarja.

Zgodovina vsake skupnosti je hkrati tudi zgodovina migracij.

Že od nekdaj se ljudje selimo iz različnih razlogov, morda je vsem skupno to, da si iščemo boljši svet.

MOJ KRAJ, NAŠ KRAJ

МОЕТО МЕСТО, НАШЕТО МЕСТО

Prihajam iz majhnega mesta na jugovzhodu Makedonije, tako da sem se zelo dobro in hitro znašla tudi v Loki. Veliko stvari me v Loki spomni na moje rodno mesto. Vse, kar potrebuješ iz pomembne institucije, lahko najdeš v mestnem jedru. Vse je tako blizu. Pošta, upravna enota, občina, banke, knjižnici, avtobusna postaja, lekarne, zdravstveni dom ... Pa tudi železniška postaja je blizu, ker v tem majhnem mestu obstaja javni mestni prevoz. Naselja s hišami pa tu in tam kakšna visoka zgradba. Glavna cesta, ki vodi iz enega do drugega konca Loke. Ljudje se med seboj poznajo, govorice pa so vsakdanje. Otroci grejo sami v šolo in se igrajo zunaj v vsakem letnem času. Tudi v mojem kraju je podobno, samo manjka mestni prevoz in železniška postaja. Bližina gor in hribovja mi da občutek, da sem kot doma, v mojem kraju. Ampak ta megla. Ta megla me vedno

vrne v realnost. Zdaj imam dom v drugem kraju. Pa dež. Ah, ta dež. Ko v Loki začne deževati, se ti zdi, kot da nekdo zliva vodo iz sode, ki nima dna. Dišava po gnoju – veš da bo deževalo. Mislim da se počasi tudi na to navajam. Pogrešam naše sonce, ki vzhaja in zahaja enako kot v Loki. Ampak nekaj je drugače. Ne vem kaj. Ampak je.

Ze prvič, ko sem prišla v Škofjo Loko, sem bila navdušena nad tem, kako čisto je mesto. To je bilo popolno nasprotje mojega rodnega kraja. In vedno, ko grem v Makedonijo, obžalujem to onesnaženo prelepo mesto in njegovo okolico.

Lahko naštejme še več stvari, za katere mislim, da sta si mesti podobni ali sta si popolno nasproti.

Ampak bom končala s tem, da v mojem rodnem mestu zvon cerkve zveni samo na veliko noč, kolikor zveni v Loki vsak dan.

V Škofji Loki mi je najbolj všeč ... Šola. Melisa. Novi prijatelji. Esma. Nogometni klub Jana Orlaka, šola. Hasan. Plavalni tečaj v šoli, v mestu je veliko trgovin. Petar. Moja učiteljica, ker je prijazna in lepa. Andi. Najbolj mi je všeč, da ko je novo leto, ko skrasijo. Sara. Najbolj mi je všeč, da sem najdla prijatelje, ki se hočejo družiti z mano.

Amina

AMRA

Jaz sem Amra. Prihajam iz Bosne. V Slovenijo smo prišli junija 2021. Ati je v Sloveniji živel že prej, z bratom in mamo pa smo prišli kasneje. V Slovenijo smo prišli zaradi želje po boljšem življenju. V začetku sem se počutila res slabo, saj nisem mogla verjeti, da grem v tujo državo. Pred tem nikoli nisem razmišljala o tem. Najbolj nervozna sem bila, ko sem morala v novo šolo zaradi jezika, novih prijateljev, učiteljev. Zame je bil takrat kot konec sveta. Prvo leto sploh nisem imela prijateljev v razredu. Učiteljica se je trudila, da bi se družila s sošolci in sošolkami. Prijateljica Manca mi je začela pisati in tako sva se začeli družiti. Od takrat naprej mi je v šoli dobro in tudi z drugimi sem navezala stike. Med poletnimi počitnicami sem se povezala še z Retečankami, s katerimi smo postale dobre prijateljice. V razredu se sedaj počutim dobro. Pogrešam Bosno, vendar zaradi prijateljev v Sloveniji ne želim več nazaj.

AVTORSTVO,
ZALOŽNIŠTVO,
FOTOGRAFIJE:
ZAVOD TRI
LEKTURA:
EVA OBLAKOVIČ
OBLIKOVANJE
IN ILUSTRACIJE:
MAŠA PUŠNIK
TISK: MEDIUM D.O.O.
NAKLADA:
500 IZVODOV

JOGURT

Ana Erelis Larsen

Prvi šolski dan. Bilo me je strah, ker nisem poznala nikogar. Amina. Ja, ko sem šla v razred, so bili vsi veseli, pa sem malo rajstala ob sreči. Sara.

Zmanjkalo je jogurta. Kam po njega? Nekaj, kar je bilo prej tako samoumevno, šla sem na kolo in v ekološko trgovino. V radiju nekaj kilometrov so bile tri. Ali v bližnji supermarket. Kjerkoli sem lahko vsak trenutek dobila ekološki jogurt v povratnem steklenem kozarcu. Saj tudi tu lahko kupim ekološki jogurt. Pa je vse v plastični embalaži. V Kmetijski imajo jogurte v stekleni embalaži. Ampak v povratni ekološkega v Loki ne najdem. Pa si mislim, daj ne kompliciraj. Kupi tega v plastični ali kupi v stekleni, tudi če ni ekološki. Kupim v plastični embalaži in imam zraven slab občutek.

In ko zvečer razmišljam o tem jogurtu, najprej ne vem, zakaj me to toliko vznemiri. Potem pa me prešine. Ta jogurt je zame simbol. Za to, v kar verjamem. Da bi moralo biti mogoče, da bi kmetje imeli pogoje pridelovati na način, ki je zdrav za njih, za potrošnike, za živali in okolje. Da bi vsi ljudje imeli denar, da kupijo zdravo hrano. Da bi moralo biti mogoče živeti brez toliko plastike.

Pa ta jogurt v steklenem kozarcu je tudi simbol velike spremembe. Naš vsakdan je drugačen. Res veliko smo pridobili. Če želim, lahko vsak dan vidim mami, očita ali brata z družino. Narava je čudovita, ljudje so prijazni. Tu so moje korenine. Ampak tudi nekaj smo izgubili. Izgubili smo en dom. Pogrešam prijatelje in sosede, pogrešam, da ni enostavno se usesiti na vlak in iti nekam brez avtomobila. Pogrešam govoriti nemški jezik. Skrbi me zrak, kako priti do osebnega zdravnika, kaj ta selitve pomeni za mojega otroka. Skrbi me za otroka.

Spomnim se tistega, kar je vedno pomagalo. Nekatere stvari je pomembno narediti in so vredne tudi kakega težkega trenutka. Globoko vdihni, zaupaj in glavo pokonci. Jutri je nov dan. Ta jogurt bo pa enkrat že prišel.

ŠKOFJA LOKA

Elhana

Jaz sem Elhana, stara sem 15 let. V Škofja Loko sem prišla leta 2019 in živim v hiši na Godešiču.

Ob selitvi v drugo državo sem se veselila, ampak spet ni bilo lahko, strah me je bilo, da me noben ne bo sprejel, ampak sem spoznala zelo dobre osebe in mesta.

Hodim v 9. razred, moja šola se imenuje OŠ Cvetka Golarja.

V šolo sem prišla v 6. razredu in me je bilo zelo strah, da ne bom uspešna, ampak hvaležna sem vsem učiteljicam, učiteljem, sošolkam in sošolcem, da so me tako hitro sprejeli in da smo se tako dobro ujeli.

Najbolj pogrešam svojo najboljšo prijateljico (sestrčno). Odkar sem šla v drugo državo, nisva, kot sva bili, tudi poročila se je in jo zelo pogrešam.

Svojo babico in dedija pa najbolj pogrešam. Najraje igram nogomet, osvojila sem že

nekaj hribov: Lubnik, Sv. Andrej, Osolnik, Križno goro.

Moj oče je prišel v Slovenijo leta 2007 in odkar je prišel, je živel v Škofja Loka. Rekel mi je, da se bom hitro navadila in da bom spoznala veliko dobrih ljudi, govoril mi je, kako je Škofja Loka posebna, lepa ...

Moji dve najboljši prijateljici sta Sabina in Amra. Sabina je prišla v Slovenijo tudi leta 2019 in sva se spoznali v šoli. Amra je prišla pred 2 letoma in se tudi ujela z nama. Hvaležna sem, da sem ju spoznala. V Škofji Loki imam veliko prijateljev.

Poletje pa je zame najlepši in najljubši letni čas, narava Škofja Loke mi je posebna in najlepša poleti.

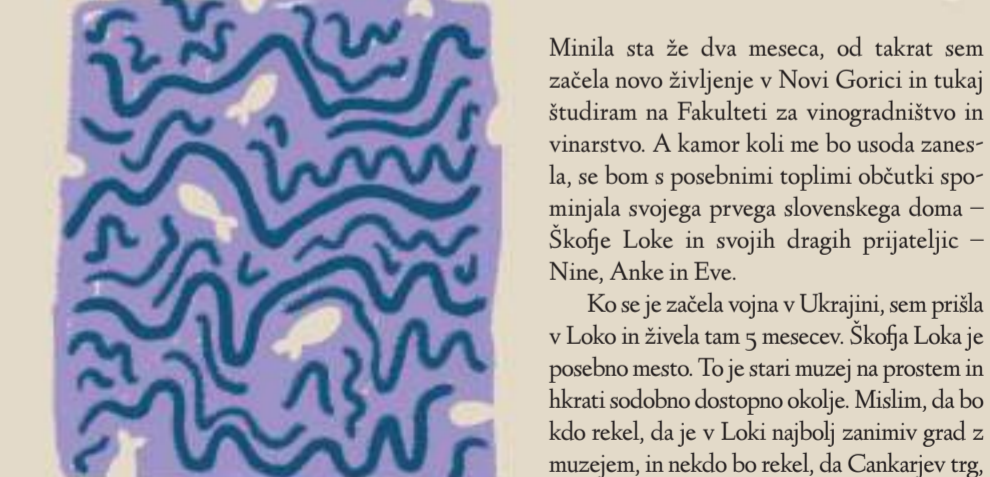
Tudi jezik slovenščina ni težek, če se želiš naučiti.

Dobrodošlo se počutim zaradi sošolcev, ker so me sprejeli.

Škofja Loka je zame zelo lepo mesto, ampak nikoli ne bom mogla biti srečna kot v svojem rodnem kraju, pogrešam prijatelje, sorodnike, šolo ...

Ni vse ravno lepo. Nagajali so mi, da sem Hrvat, čeprav sem Bosanec. Hasan. Hecajo me, da sem Bosanec, čeprav sem iz Makedonije. Petar. Sošolci mi govorijo, da me imam slovensko. Andi.

VEZ MED BREGOVI

Katja Mukhina

Najljubši prostor v mestu Trgovina Tedi. Melisa. Knjižnica Ivana Tavčarja. Esma. Mestni trg. Hasan. Skate park v livni rojčarici. Petar. Šola. Andi.

Minila sta že dva meseca, od takrat sem začela novo življenje v Novi Gorici in tukaj študiram na Fakulteti za vinogradništvo in vinarstvo. A kamor koli me bo usoda zanesla, se bom s posebnimi toplimi občutki spominjala svojega prvega slovenskega doma – Škofje Loke in svojih dragih prijateljev – Nine, Anke in Eve.

Ko se je začela vojna v Ukrajini, sem prišla v Loko in živela tam 5 mesecev. Škofja Loka je posebno mesto. To je stari muzej na prostem in hkrati sodobno dostopno okolje. Mislim, da bo kdo rekel, da je v Loki najbolj zanimiv grad z muzejem, in nekdo bo rekel, da Cankarjev trg, kjer se odvijajo razni koncerti, nekdo rad ima kino ali kavarno pod lipo. Ampak jaz imam pa svojo najljubšo lokacijo – Hudičovo brv – most čez reko Soro. Sem prihajala do tega mesta skoraj vsak dan, spomladi opazovat ribe, poleti, da sem se skrila pred vročino. Na mostu smo na delavnici obesili naš končni projekt, ki smo ga naredili z mojstri iz vse Evrope, ki so prišli v Zavod Tri. Tukaj sem naredila domačo nalogo iz slovenskega jezika. Tu sem ob večerih na skalah klicala domov prijatelje in sorodnike, ali so živi ali niso. In hiter tok reke je odnesel vse slabe novice in misli. In tudi zdaj, ko gledam v daljnem Krasu na njeno starejšo sestro, reko Sočo, pogrešam svojo ljubljeno Soro. Ampak ko bo čas, bom spet prišla na obisk.

Publikacija je financirana iz sredstev Občine Škofja Loka.

ŽIVLJENJU SLOVENIJI

Monika

Slovenija je čudovita dežela. Z družino smo prišli sem v iskanju boljšega življenja. Tej deželi še vedno ne morem reči dom, a upam, da ji bom kmalu lahko. Tu sem še nova in seveda ni tako, kot je bilo v Makedoniji. Kot vsak otrok si želim prijateljev, a mi pri tem ne gre. Mogoče zato, ker še ne znam slovensko, mogoče zato, ker sem iz Makedonije, tega še ne vem.

Na prvi šolski dan sem se spraševala, kaj iščem tukaj. Ker me sošolci niso sprejemali, sem hotela samo oditi. A to ni prišlo v poštev. Dobro se spomnim, ko je prišel predlog, da se preselimo v Slovenijo. To se mi je zdela dobra ideja, a ko sem prišla sem, sem ostala sama, brez prijateljev, samo s svojimi najdražjimi. Ostali so mi le spomini, pridobljeni v domovini. Vsekakor pa me to ni ustavilo, da ne bi nadaljevala življenja v Sloveniji. Slišala sem že o Škofji Loki, a da bom kdaj živila tukaj, tega si nisem mislila.

V šoli učitelji niso imeli razumevanja, ker še vedno ne obvladam slovenskega jezika. Enako je bilo z mojimi sošolci. Ampak ne krivim ne učiteljev ne sošolcev. A mi tudi ne smejo zameriti nekaterih mojih manjših napak.

Novi prijatelji. Imam nekaj novih prijateljev. Melisa. Imam manj prijateljev, a ti so zelo dobri. Esma. Vsi v moji razredi so moji prijatelji. Hasan. Tu imam manj prijateljev kot v Makedoniji. Petar. Nekateri so iz moje prijatelji, nekateri ne. Andi.

O Škofji Loki in domu. Eni ljudje so prijazni in jim ni nič maralo, da sem tužka. Eni ljudje me pa inspirajo ker sem tužka, so nastramni. Melisa. Počutilim se dobro, ker so me gledali kot dobrodošlo. Stalo pa mi, kot je v redu. Sara. Počutilim se dobrodošlo, ker so ljudje prijazni do mene. Se počutilim kot doma, ker so moji starši iz moje. Amina. Bolj se počuti doma v Bosni, zato vedno težko čakam počitnice. Melisa. Doma sem v Bosni. Tam sem preživela več časa kot tu. Esma. Doma sem v Bosni. Hasan. Moj dom je Slovenija. Petar. Doma sem v Škofji Loki. Andi.

REGRAT DANDELION

Stephanie Sullivan

Slovenci imajo drugačen odnos do narave kakor Američani. Na primer, v Združenih državah regrat velja za škodljiv plevel, ki ga je treba iztrebiti s trate in vrtov, običajno s strupom. Na mojem nedavnem obisku v Ameriki so me med pogovorom o vrtnarjenju vprašali: "Kako se v Sloveniji rešite regrata, imate kak dober način za to?" Odgovorila sem: "Pojemo ga!" Nabiranje in uživanje divjih rastlin je v Združenih državah neobičajno početje, saj se je znanje o njih v glavnem izgubilo. Tu, v Škofji Loki, pa je sestavni del kulture. Tu nam za to tudi ni treba potovati na noben poseben kraj, ampak le stopimo skozi vrata na travnike in hribe, kjer v vsakem letnem času lahko najdemo okusne divje hrane: čemaz, smrekove vršičke, gobe, borovnice, robide, materino dušico, kostanj in še kaj.

MOJ PRVI DAN V SLOVENIJI

Nalije Morina

DITA IME E PARĖ NĚ SLOVENI

Ko sem prišla v Slovenijo, mi je bilo lepo. Lepa narava, ljudje zelo prijazni. Ni bilo smeti v naravi. Ima veliko vode čiste. Lepe so visoke gore. Slovenija ima vse polno rož. Ima tudi lepe muzeje.

SIUVENIJA SLOVENIA

Slovenija mi je všeč, ker ima zeleno naravo in zelo dober zrak. Všeč mi je tudi kultura in obnašanje ljudi. Tudi izobrazba je na visoki ravni. V Sloveniji so mi najbolj všeč gore in zelena polja.

DEŽ

Sanja Peca

КИША

V Slovenijo sem prišla ko je bila pomlad 2019. Ko je prišel maj in je začelo deževati, mislila sem da nikoli več ne bo prenehalo deževati. Pravi čas za depresijo. Dež, dež, dež... Peti, šesti, sedmi dan. Drevesa pred blokom niso bila zelena zaradi listja, so bila zelena od maha. Povsod samo luže, igrišče pred blokom kot jezero. Zdelo mi se je, da nikol več ne bom videla plavo nebo in sonce. Popolnoma razumem, da je dež v maju ok, ampak da non stop dežuje, to pa ne. Pri meni v Beogradu košava (tako imenujemo močan veter, ki pihava do 21 ur na dan) je normalna pojava, ampak dež, ki vedno dežuje, to pa ne. Na koncu nisem ni gledala kako je zunaj. Otrokom in sebi dam gumijaste skorjine na noge in gremo ven. Včasih nas pogledam – samo malo je manjkalo, da nismo začeli biti kot race. Ampak je prišlo jutro, ko se je zjasnilo. Sonce, modro nebo in depresija in slabe misli so izginile. Zdaj pa smo vsi navajeni, samo včasih se spomnim tistih dežnih dni na začetku našega življenja v Sloveniji.

Pogrešam. Babico, tete, dedka, prijatelje. Sara. Ene prijatelje in prijateljice, babico, dedka, bratrance, sestrične, tete, strice. Melisa. Najbolj pogrešam moje stare starše in prijatelje. Amina. Prijatelje in sorodnike, svojo mekdanjo nasrednicarke. Esma. Svojega psa. Hasan, Petar, Andi.

ŠKIFJETO - ŠKI NASMEH

Vita Shnurova

Усмішка Шкоф'ї Локи

Če deliš svoj nasmeš z drugimi, vrnil se bo k tebi večkrat. LJUDSKA MODROST

Spomladi sem prišla v Škofjo Loko iz Ukrajine. Mesto me je srečalo prijazno, z nasmehom in iztujenih rok. Zdravilni zrak, voda, čistoča, udobje ... vse, da se počutiš skoraj kot doma. Ampak še vedno obstajajo razlike, tako da nikoli ne nehaš se presenečati in občudovati. Nenavadna zame, prebivalke vzhodne Ukrajine, narava: gore, slapovi, jezera, gorske reke ... Čeprav nič manj lepa v moji domovini breznejne na zlata pšenična polja in široka globokomorska reka Dnipro, ki teče po ravnini. Moderni arhitekturi mojega milijonskega mesta nasprotujejo s svojim mirom in skrivnostjo srednjeveški gradovi in trdnjave, velika količina cerkev, kapelic in križev, ki varujejo Škofjo Loko.

Ljudi se nasmehejo in iskreno občudujejo to Božjo največjo stvaritev. In dojenček jim odgovori z nasmehom nazaj. Nasmejani upokojenci – redni obiskovalci kavarn in različnih društev (v Ukrajini to je bolj izjema, kot pravilo). Nasmejani ljudje s posebnimi potrebami (v moji državi invalidov ne vidiš pogosto na ulicah). Nasmejani ljudje, ki jih sploh ne poznate in te pozdravljajo. Vse to zame je bilo nenavadno in presenetljivo, me to razveselilo in ustvarilo dobro razpoloženje. In takšni trenutki, trenutki veselja, se zdijo, kot da se zlijejo v en velik nasmeš – nasmeš mesta Škofja Loka s svojimi prijaznimi prebivalci. In tako želim vzeti majhen košček tega, da prinesem to domov, kot darilo Ukrajincem: naj postanejo bolj veseli in srečni! Včasih pomislim: kaj še združuje dva naroda? Ob razmišljanju, sem se spomnila besede Ukrajinke Irine Gnatenko, prebivalke Ljubljane, o Sloveniji in Ukrajini: Dve državi, dva naroda, dva jezika – tako različni in podobni, imata iste korenine in eno splošno željo – živeti v miru in ljubezni.

O SELITVI V SLOVENIJO

Stojan

Iz Makedonije smo prišli za dva tedna k stricu v Ljubljano, da bi si ogledali Slovenijo. Nato smo se vrnili v Makedonijo. Čez eno leto smo se vrnili v Slovenijo, en teden preživeli pri stricu v Ljubljani, nato pa smo našli stanovanje v Škofji Loki.

Po enem mesecu sva z bratom začela hoditi v šolo. Prvi dan v šoli mi je bilo dolgočasno. Po 1 do 2 tednih sem se počasi začel igrati s sošolci. Vse je bilo v redu. Naslednje leto so me nekateri sošolci začeli zafkavati. Vsak dan sem prihajal žalosten domov. Enkrat me je mami vprašala, kaj se dogaja, in povedal sem ji, da me v šoli zafkavajo. Po tem je šla mami v šolo in je vse povedala učiteljici. Od takrat me ne zafkavajo več. Zdaj mi je lepo. Našel sem prijatelje, s katerimi se vsak dan družimo v šoli in se igramo. Najbolj sem pogrešal sošolce in prijatelje.

PRIPADČUTJEK

Lindona Binaj

NOJENJA E PARĖ

Odpovala sem v Slovenijo in sicer v mesto Škofja Loka. Imela sem mešane občutke, ker sem za seboj pustila del sebe, družino, družbo in veliko sanj. To je bil čas, ko sem morala najti moč, pogum, pozitivno energijo, prave zahteve do sebe in nedvomno pravo smer, da stopim po poti svetlobe v tuji državi. Vseč mi je citat, ki ga pogosto pripisujejo Hemingwayu: "Piši, ko si pijan in urejaj, ko si trezen". Zato prvih dni v mestu Škofja Loka zaradi mešanih občutkov in mrzlih marčevskih dni ne želim opisovati. Vedno pravim, da je pomlad življenje. Začela sem uživati v soncu, drevesih, zelenju in cvetenju. Resnici na ljubo, mi je v oči padla narava, polna zelenja in do potankosti urejena. In čistoča. O mirnih, prijaznih ljudeh sem slišala že od očeta in strica. Pri ljudeh vedno najbolj cenim preprostost. Začela sem spoznavati ljudi, se naučila prvih besed slovenskega jezika in našla veliko podporo. Kapucinski ali Kamniti most, o njem sem prebrala, da je srednjeveški ločni most iz kamna, zdaj sem videla lepota, ki je v sebi nosil zgodbo. Velikokrat me spomni na most v Prizrenu, vzbudi mi hrepenenje. Občudujem preproste in vse tiste, ki imajo dobro voljo pomagati drugim, ker sem to res našla v ljudeh, ki jih poznam danes v Škofji Loki. Delati pošteno, skupaj tkati sanje, boriti se za dobro prihodnost, za zdravo družbo. Nasmeljmo se vsi skupaj!

KO SEM PRVIČ ZAGLEDALA ŠKOFJO LOKO

Kako sem se počutila,

Lidija Ristova

Kako se čustvoval prvotni put koga ja vidov Škofja Loka

Prvič v Škofjo Loko sem prišla za ogled stanovanja. Ko sem spraševala, kakšno mesto je Škofja Loka, so mi povedali, da je lep kraj, da ima lepe stvari za ogled in da je vse dosegljivo, karkoli želiš. Zame je bilo dobro to slišati, ker nimam avta in lahko se peljem z avtobusom do nekaterih krajev. Ko smo se preselili v Škofjo Loko, na začetku ni bilo tako lahko, kakor smo slišali. Stanovanje je bilo v industrijski coni. Okrog bajte, v kateri smo živeli, so bile same firme. Otroci niso navajeni živeti v takšnem mestu in sem pomislila, kako se bomo navadili. Otroci so začeli hodit v šolo, najprej sem jih peljala po najdaljši poti, zato ker nisem vedeli, da obstaja krajša. Ampak počasi, čez dva, tri tedne, smo začeli s sprehodi, ko smo imeli prosti čas, da bomo videli, v kakšno mesto smo se selili. Zdaj lahko, če me nekdo vpraša, kakšno mesto je Škofja Loka, povem, da je lepo mesto za živeti in da ima veliko podobnih stvari našemu kraju v Makedoniji.

Prvo srečanje s Škofjo Loko. Bila sem st. Melisa. Slabo, ker bi rajše ostala v Bosni. Esma. Slabo, ker nisem več v Bosni. Hasan. Zdelo se mi je lepa zaradi gradu. Petar. Počutila sem se neprijetno, ker nisem poznala jezika. Sara.

Spomnilo sem otrokom, ki še pridejo v Škofjo Loko. Niso vsi ljudje isti. Melisa. Da račnejo brati slovenske knjige in gledati risanke. Sara. Da maj jih ne bo strah, ker bodo kmalu našli zabavne prijatelje. Amina.

ZGODBA V LOGARSKI DOLINI

Vita Shnurova

пригода біля Логарської долини

Enkrat sem prišla na poletne počitnice v Škofjo Loko. Želim povedati zgodbo, ki se mi je zgodila takrat. Nekega dne smo s hčerko in zetom šli na izlet v Logarsko dolino. Vreme je bilo čudovito, nikamor se nam ni mudilo. Postanke smo naredili v zanimivih in slikovitih mestih, slikanje in samo sprejhanje. Ko smo se pripeljali v Dolino, smo ob vznožju gore videli zelo ogromno polje, gosto poraščeno z rumenimi regratom. Takoj sem imela željo, da bi se tukaj slikala. Ko sem zapustila avto, sem odložila svojo košarico, v kateri je bila denarnica z denarjem in kartami ter topla jopica, na travnik blizu ceste. Fotografiranje se je začelo. Bila sem odlično razpoložena. Viktorija me je slikala z visoko goro in modrim nebom v ozadju, jaz sem se smejala, padla v travo in uživala v svežem vonju regrata. Nato smo se usedli v avto in se začeli vzpenjati po cesti gor proti slapu. Po približno 20 minutah sem začutila, da me zebe in sem se odločila, da si dam jopico čez ramena. Šele takrat sem ugotovila, da moje košarice ni več zraven, pozabila sem jo na polju. Obrnili smo avto nazaj in začeli iskati košarico, s katero, odkrito povem, sem se že poslovila. Kakšno je bilo moje začudenje, da je košara mirno stala na svojem mestu, mimo pa so se vozili avtomobilji! Skočila sem iz avta, zagrabila košarico v roke in se prepričala, da je vse varno in nedotaknjeno, olajšano zavzdihnila, in Matjaž se je nasmešnil in rekel: "In pri nas v Sloveniji drugač in ne more biti". Še do zdaj imam sliko, na kateri lahko vidimo svetlo rumeno zeleno polje, cesto z avtomobili in osamljeno košarico, ki stoji ob cesti ...